

Robert nu spuse nimic, deși expresia de pe chipul lui sugera că se adâncise în niște gânduri cu totul personale, care i se cristalizau cu destule rețineri. Terry observă acest lucru și își propuse să-i smulgă adevărul cu forța.

— Ia zi, minte? Sînt scorneli?

— Bineînțeles că nu. Cum ar putea cineva să inventeze una ca asta?

— Ai o soră geamănă pe care-o cheamă Cleo și nu mi-ai spus?

— De ce ți-aș fi spus? N-am văzut-o în viața mea.

— Mă cunoști de doi ani – sîntem *prieteni* de doi ani – și nu mi-ai spus că ai o soră geamănă. În schimb, nimerești peste-o ciudată, stai de vorbă cu ea și după cinci minute îi spui tot?

— Nu e ciudată. N-are nimic ciudat.

Lynne pufni la auzul acestor cuvinte și zise:

— Oricum, Terry, o știi și tu pe Sarah Tudor. *Ea* a-nceput... mă rog... povestea aia – cu Ronnie.

Iar Robert avea să-și aducă aminte mai tîrziu de clipa cînd auzise acest nume pentru prima oară, de presimțirea imediată care pusese stăpînire pe el și de conștiința grabnică a faptului că se găsea în cădere liberă, în picaj spre o prăpastie fără fund. Deocamdată, știa precis că toate speranțele pe care le nutrea de o săptămînă încoace – și pe care le considerase extrem de vagi și lipsite de conținut, pentru ca acum să le recunoască dintr-o dată drept niște monstruoziități concrete – aveau să se ducă pe apa sîmbetei. Se simți cotropit de panică.

— A, de *ea* e vorba? întrebă Terry între timp. De *ea* discutăm? Normal c-o știu. Alaltăieri, cînd am avut o convorbire mai aprinsă cu Ronnie, stătea la masa noastră.

— Micuță... începu Lynne.

— Slăbănoagă, ochi albaștri, spălăciți, geacă de blugi, păr blond-pai. Și dusă *rău de tot* cu pluta.

— Așa e, confirmă Lynne. Ai observat și tu, nu?

— Nebună de legat, așa ne-am zis toți. Ronnie bătea cîmpii ca de obicei despre bărbații care sînt violatori din naștere și-și caftesc nevestele, la care

fata asta – cu care nu vorbise nimeni pînă atunci – s-a băgat nitam-nisam și-a spus că e de acord. După aia s-a ridicat și-a plecat, cît pe-aci să răs-toarne masa.

— M-am îndrăgostit de ea, zise Robert.

Terry și Lynne se răsuciră pe locurile lor ca la un semn și-l priviră în liniște. Nici unul nu-i puse la îndoială afirmația, dar Robert simți o plăcere atît de rapidă și neașteptată, o ușurare atît de completă cînd o formulase, încît se hotărî s-o repete cu orice risc.

— M-am îndrăgostit de ea, spuse el. După părerea mea, e minunată. Cred că e persoana cea mai frumoasă și mai drăguță din cîte-am întîlnit.

Terry tăcu uluit: nu-l mai auzise pe Robert spunînd așa ceva. Lynne se mulțumi să clatine sceptică din cap și să se uite din nou prin parbriz.

— Ei bine, ăsta da, punct de vedere inedit, acceptă ea.

— Cînd spui că e-n vorbă cu individul ăsta pe nume Ronnie, continuă Robert pe un ton fără inflexiuni, presupun că asta înseamnă că au o aventură, nu?

— N-am zis că umblă cu un individ pe nume Ronnie. Nu asta am spus.

Preț de o clipă, Robert se cramponă de aceste cuvinte, iluzionîndu-se că nu auzise bine prima dată și spunîndu-și că încă era posibil să fie totul în regulă.

— Am crezut...

— De data asta zău c-ai făcut o alegere brici. Te-ai autodepășit, pe cuvînt.

Apoi Lynne îi explică, răbdătoare și destul de amabilă:

— Are o aventură, dar nu cu un bărbat. Ronnie e fată. Numele e un diminutiv de la Veronica.

Prăpastia se căscă din nou – de două ori mai largă și chiar mai neagră decît ar fi crezut cu puțință Robert.

— Dar mi-ai spus c-a umblat cu un tip pe care-l cheamă Gregory, rosti el excedat.

— Ei bine, acum umblă cu o fată pe care-o cheamă Veronica.

Într-un târziu, cel care își asumă sarcina de a i-o spune pe șleau se dovedi a fi Terry:

— E lesbiană, Bob.

Robert se uită la Lynne pentru confirmare, ca și cum chiar și în această clipă tot mai spera că era doar un renghi pe care i-l jucase prietenul lui ca între bărbați. Dar Lynne se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Începînd de luni, spuse ea.

Între timp, ploaia aproape că se oprise. Terry răsuci cheia în contact.

— Dar tot nu-mi vine să cred că sîntem prieteni de doi ani și nu mi-ai spus că ai o soră geamănă, declară el.

Se uită în oglinda retrovizoare, semnaliză și se încadră la loc pe drum, în direcția spărturii dintre nori și a soarelui șovăielnic ale cărui raze aruncau o lumină palidă.

*

A doua zi după lunga discuție cu Robert, într-o după-amiază caldă dar vîntoasă de vineri, Sarah intrase la Café Valladon și o zărise pe Veronica stînd cu alte trei femei; se oprise în prag, neștiind ce să facă mai departe; o văzuse pe Veronica desprinzîndu-se de grup și apropiindu-se de ea, cu fața luminată de un zîmbet de recunoaștere și de bun-venit; simțise atingerea unei mîini pe braț și se trezise condusă la o masă liberă, unde se părea că aveau să poarte o discuție între patru ochi. Scoșese cărțile din rucsacul de pînză și explicase că nu reușise să treacă prin toate; Veronica se scuzase pentru că i le pusese în brațe în felul acela și pentru că dăduse de înțeles că, în anumite direcții, mai avea mult de citit; fusese o mojiție, dar de fapt recursese la o asemenea stratagemă ca să fie sigură că avea s-o mai vadă. Se dusesse în spatele tejghelei și adusese două cafele (Slattery remarcîndu-se printr-una dintre acele absențe prelungite și misterioase, care păreau să afecteze atît de puțin bunul

mers al lucrurilor în local). Iar apoi începuseră să stea de vorbă.

Sarah o sunase din nou pe Veronica a doua zi. Cele două luaseră masa împreună, apoi se duseseră seara târziu la un film, iar Sarah pierduse ultimul autobuz spre casă; în dimineața următoare, se trezise într-un sac de dormit, în camera din campus a Veronicăi. Iar în cealaltă dimineață făcuse ochi în patul ei.

Sunetul care o trezise fusese un declic: cineva dăduse drumul unui casetofon portabil. Sarah mai moțăise pe parcursul primelor minute de bandă, după care se deșteptase complet și începuse să cerceteze din ochi împrejurimile în timpul unui cântec al lui Billie Holiday:

*I've got those Monday blues
Straight through Sunday blues*

— Ia spune, așa e? întrebuse Veronica, așezată pe marginea patului.

— Ce să fie?

— Voiam să știu dacă te-ncearcă tristețea zilelor de luni.

— E luni?

Sarah se ridicase neliniștită în capul oaselor și se uitase la ceasul de pe noptieră. Era zece și un sfert.

— Drace, aveam curs la nouă jumate.

— Ai ochii grei de somn.

Veronica încercase să-i atingă ochii ușor cu arătătorul, dar Sarah tresărise și se vîrîse la loc sub plapumă.

— Fac pariu că ți-ar prinde bine o cafea.

— Mm, cum să nu.

— Și mie, spusese Veronica, numai că din păcate am băut-o ieri pe toată.

Se ridicase și se întinsese, lăsînd să i se ghicească trupul puternic și vînos sub un tricou lung, care îi ajungea pînă sub genunchi.

— Oricum, cred c-ar trebui să băgăm ceva la stomac la Jonah's. Cafea, micul dejun, tot tacîmul. Ce zici?

Micul dejun nu se mai servea după zece și jumătate, așa că se îmbrăcaseră repede, sosiseră la timp și fuseseră răsplătite cu un mic dejun compus din jambon, ciuperci și niște porții mari de ouă jumări în curs de solidificare. Flămîndă, Veronica își înfulecase porția, după care începuse să înfigă furculița în movilița cauciucată de jumări de care Sarah – care stătea încordată în fața ei și părea întrucîtva consternată – nu se atinsese. Nici una dintre ele nu fusese prea vorbăreată, cel puțin pînă cînd la masă li se alăturase timp de cîteva minute o studentă la istorie pe nume Lynne, dar chiar și atunci singura care vorbise fusese Veronica. Sarah se jucase cu pliculețul de zahăr, împingînd tot conținutul spre partea de jos și împăturind plicul în două, iar apoi apucîndu-l de la celălalt capăt și repetînd procedeul, pînă cînd pliculețul se rupsese, iar zahărul se împrăștiase peste resturile micului ei dejun.

— Eram sigură c-o să se întîmple asta, spusese Veronica.

Între timp, Lynne plecase.

— Îmi pare rău, se scuzase Sarah rîzînd. Un obicei prost.

Își trecuse o mîină prin păr, apucînd un smoc și trăgînd ușor de el. Încă un truc; un gest care izbutise deja să-l farmece pe Robert. Iar acum iată că și Veronica îl sesizase pentru prima oară.

— Ce vrei să faci azi? întrebuse ea.

— Nu știu, răspunsese Sarah cu o voce stinsă. Drept să-ți spun, mă simt cam ciudat.

— Am observat.

— Atîta doar că... tot ce e...

Sarah își îndreptase privirea spre masa alăturată. Deși restaurantul era aproape gol, trei studenți preferaseră să se așeze acolo și tocmai începuseră o discuție fragmentată, fără cap și fără coadă.

— E foarte jenant, dar... ții minte ce ți-am spus ieri despre ce visez? (Oare chiar îi povestise acest lucru Veronicăi, deși o cunoștea doar de cîteva zile?) Despre cît de vii sînt uneori visele astea?

Veronica dăduse din cap.

— Ei bine, azi-noapte te-am visat pe *tine*.

— Pe mine?

— Pe noi două.

Sarah se mai uitase o dată la cei trei studenți. Aceștia molfăiau niște batoane de Kit-Kat și nu scoteau un cuvânt.

— Eram...

— Da? făcuse Veronica.

— ...împreună în pat.

Veronica ridicase din umeri.

— Mi se pare o chestie destul de nevinovată. E singurul motiv pentru care ai figura asta chinuită?

— Știi cum e după ce-ai visat pe cineva, spusese Sarah. A doua zi nu-l mai vezi cu aceiași ochi.

— Asta așa e, întărise Veronica. Mai ales dacă-i vorba de un vis erotic, din câte știu.

— Păi tocmai, rostise Sarah aproape șoptit.

— Cum adică, „tocmai“?

— Adică... „tocmai“.

— Ai avut un vis erotic, asta vrei să-mi spui?

Sarah dăduse din cap, după care spusese (cu un glas mai discret decât o șoptă):

— Aș vrea să se care janghinele astea.

— Ce te face să crezi c-a fost un vis? o descususe Veronica.

— Sînt sigură că-s atenți la ce vorbim.

— Tu, în schimb, e clar că *nu* ești.

Sarah se uitase la ea, cu ochii din ce în ce mai mari. Într-un târziu, deslușise sensul real al întrebării ei, iar urmările sale deveniseră dintr-o dată șocant de limpezi, chiar în timp ce o auzea repetată:

— Ce te face să crezi c-a fost un vis?

Următoarele cuvinte ale lui Sarah fuseseră rostite foarte încet:

— Știu c-a fost.

Iar apoi și mai încet:

— Sînt sigură c-a fost.

Veronica surîsesese și clătinase din cap. După care spusese:

— Cred c-o să mă îndrăgostesc de tine, Sarah.